

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/100/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124010884
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2124010884.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci A. B. C., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v D., Bulharská republika, toho času v Psychiatrickej nemocnici Philippa Pinela v Pezinku, o návrhu na uloženie ochranného psychiatrického liečenia ústavnou formou, o sťažnosti A. B. C. proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 3. mája 2024, č. k. 108Nt/13/2024-126, na neverejnom zasadnutí konanom 25. júna 2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku sa sťažnosť A. B. C. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) uznesením z 3. mája 2024, č. k. 108Nt/13/2024-126 (ďalej len napadnuté uznesenie), podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) uložil A. B. C. (ďalej len dotknutá osoba) ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou.

2. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na dokazovaním vykonaným na verejnom zasadnutí mal za preukázané, že dotknutá osoba dňa 4. januára 2024 v čase približne o 12:55 hod. ako vodič motorového vozidla pri jazde na diaľnici náhle zmenil smer jazdy v rámci jazdných pruhov za účelom nadídenia na benzínovú stanicu a následne plynule a bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom pokúšal auto pribrzdiť alebo zmeniť smer jazdy vošiel do priestorov čerpacej stanice. Z výpovedí svedkov a prehratého kamerového záznamu vyplynulo, že vozidlom cielene a vo vysokej rýchlosti narazil do dvoch výdajných stojanov, pričom jeden z nich bol týmto nárazom v celom rozsahu zdemolovaný. Vedľa týchto stojanov stálo osobné motorové vozidlo značky Volkswagen Tiguan bielej farby, vo vnútri ktorého sedeli tri osoby, z toho dve maloleté. Po narazení do stojanov vozidlo ďalej v rýchlosti smerovalo popri budove stanice až na parkovisko k hotspotu (asi 100 metrov), kde zastavilo. Trosky rozmetaných výdajných stojanov poškodili budovu stanice a prenikli až do vnútorných priestorov, ktoré rovnako poškodili. Vo vnútri sa v tom čase nachádzali štyria zamestnanci a štyria zákazníci. Popísaným konaním vodič ľudí prítomných v areáli čerpacej stanice vydal do nebezpečenstva smrti, ťažkej ujmy na zdraví a cudzí majetok vydal do nebezpečenstva škody veľkého rozsahu. Aj keď na naplnenie skutkovej podstaty zločinu všeobecného ohrozenia postačuje ohrozenie len jedného z chránených záujmov, teda nemusia byť kumulatívne ohrozené všetky, v danom prípade konanie dotknutej osoby preukázateľne smerovalo k vyvolaniu situácie, v ktorej je ohrozené zdravie, životy osôb, ako aj cudzí majetok, teda došlo k reálnemu ohrozeniu všetkých zákonom predpokladaných objektov. Okresný súd ďalej skonštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo aj to, že dotknutá osoba vzhľadom k svojmu duševnému stavu v čase spáchania činu inak trestného nemohla rozpoznať jeho protiprávnosť a nemohla ovládať svoje konanie, a teda z dôvodu nepríčetnosti nie je pre tento čin trestne zodpovedná a zároveň vyplynulo aj to, že je pobyt dotknutej osoby na slobode nebezpečný. Vzhľadom na tieto zistenia dospel súd k záveru, že dotknutej osobe je namieste uložiť ochranné psychiatrické liečenie, nakoľko sú splnené všetky hmotnoprávne a procesnoprávne podmienky. Duševné ochorenie dotknutej osoby sa prejavuje poruchami myslenia (bludmi) a vnímania (halucinácie) s priamym dopadom na konanie dotknutej osoby, ktoré bolo v čase skutku paticky motivované, nepredikovatelné, dezorganizované a nelogické. Aj keď

znalec na verejnom zasadnutí 24. apríla 2024 čiastočne pozmenil svoje závery v tom zmysle, že vzhľadom na zaliečenie a odoznenie akútnej fázy ochorenia by u dotknutej osoby mohla byť ambulatná liečba dostatočná, okresný súd rozhodol o uložení ochranného liečenia ústavnou formou, najmä s prihliadnutím na neurčitosť trvania, vykonané dokazovanie, závažnosť ochorenia a liečebné možnosti.

3. Po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí sa prokurátorka vzdala práva na podanie sťažnosti, prítomná obhajkyňa dotknutej osoby Mgr. Martina Lovász si ponechala lehotu na podanie sťažnosti. Dotknutá osoba sa verejného zasadnutia nezúčastnila, s jej súhlasom sa konalo v jej neprítomnosti. Písomné vyhotovenie uznesenia bolo stranám riadne doručené, o čom svedčia doručky založené v spise.

4. Písomným podaním zo 6. mája 2024, doručeným okresnému súdu toho istého dňa, podala prostredníctvom obhajcu Mgr. Petra Lovásza (ďalej len obhajca) dotknutá osoba proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorú odôvodnila osobitným písomným podaním z 21. mája 2024, doručeným okresnému súdu 23. mája 2024.

4.1. V podanej sťažnosti obhajca ako prvé namietal argumentáciu súdu na strane 11 napadnutého uznesenia, že „dotknutá osoba je občan Bulharska, má v Bulharsku trvalý pobyt, prechodné bydlisko v Nemecku“, ktorou súd argumentoval v neprospech obžalovaného. Obhajca uviedol, že dotknutá osoba žije bez prerušenia už takmer 15 rokov (od 7. júla 2009) spolu so svojimi rodičmi a sestrou v Nemecku, kde absolvovala aj vzdelanie, že od 13. marca 2017 získala nemecké štátne občianstvo a teda od roku 2017 je nemeckým štátnym občanom, kde má aj riadne hlásený trvalý pobyt. Na podporu svojich tvrdení obhajca predložil Einbürgerungsurkunde z 13. marca 2017 v nemeckom jazyku vrátane neoficiálneho prekladu do slovenského jazyka. Podľa obhajcu je teda aj legitímne, že sa chce vrátiť späť do Nemecka, keďže je to nemecký štátny občan s trvalým pobytom v Nemecku.

4.2. Ako ďalšie v poradí namietal okresný súd závery okresného súdu ohľadom nebezpečnosti dotknutej osoby ako jedného z predpokladov na uloženie ochranného liečenia poukazujúc pritom na znenie ust. § 73 ods. 1 Trestného zákona (Tr. zák.). Argumentoval, že ak nie je čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok splnená, nemôže súd uložiť ochranné liečenie dotknutej osobe, a to ani ústavnou ani ambulatnou formou. Stav nepríčetnosti musí existovať v čase spáchania činu, avšak nebezpečnosť pobytu páchatel'a na slobode musí byť daná v čase rozhodovania súdu o ochrannom liečení.

4.3. Citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/45/2021 z 13. júna 2022 nasledujúce: „Podľa ustálenej judikatúry nemožno nebezpečnosť pobytu páchatel'a na slobode vyvodzovať iba z jeho konania, ktoré inak vykazuje znaky trestného činu. Pre záver o pravdepodobnosti možného opakovania takéhoto inak trestného konania, sa musí zisťovať stupeň duševnej poruchy páchatel'a, prípadne jeho doterajšie recidivistické prejavy, ktoré môžu vytvárať stav nebezpečenstva pre spoločnosť pri jeho ponechaní na slobode. Posúdenie takýchto prípadov závisí od druhu duševnej poruchy, jej stupňa a prejavu správania trestne nezodpovedného páchatel'a. Táto podmienka je splnená, ak je vysoko pravdepodobné, že nepríčetná osoba, ktorá spáchala čin inak trestný, znovu spácha závažnejší útok na záujmy chránené Trestným zákonom v dôsledku duševne choroby.“ Následne obhajca dôvodil, že zo žiadneho konania dotknutej osoby nie je možné dovodiť vysokú pravdepodobnosť, že znovu spácha závažnejší útok na záujmy chránené zákonom v dôsledku duševnej choroby. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd nebezpečnosť dotknutej osoby odvodzuje primárne z toho, že dotknutá osoba v januári 2024, kedy sa nachádzala v akútnej fáze svojho ochorenia, spáchala čin inak trestný. O iné tvrdenia, či relevantné dôvody súd svoje závery o nebezpečnosti osoby neopiera. Takéto odôvodnenie nebezpečnosti pobytu osoby na slobode však nie je možné považovať, vychádzajúc z vyššie uvedeného, za dostačujúce.

4.4. Obhajca ďalej v sťažnosti uviedol, že podľa jeho názoru okresný súd pri hodnotení možnej nebezpečnosti osoby pre spoločnosť vôbec nezohľadnil aktuálny stav a správanie sa dotknutej osoby, vyplývajúce nielen z aktuálnych lekárskeho správ z Psychiatrickej nemocnice Philippa Pinela v Pezinku, ale aj z výsluchu znalca MUDr. Ivana Karbulu z 24. apríla 2024. Z výsluchu znalca vyplýva, že dotknutá osoba ku 24. aprílu 2024 bola v štádiu remisie, teda bezpríznakovom období, kedy nie je pre spoločnosť nebezpečná. Podľa aktuálnych lekárskeho správ už nie sú u dotknutej osoby prítomné poruchy vnímania a myslenia, čiže z psychiatrického hľadiska je schopná prepustenia. Samotná nekritickosť patrí k diagnóze a je častým symptómom pacientov so schizofróniou. Nekritickosť je však možné odstrániť len vhodnou psychosociálnou rehabilitáciou a psychoedukáciou, kedy je pacient podrobne informovaný o závažnosti svojej diagnózy, liečbe, liečebnom režime a prognóze. Psychoedukácia a psychosociálna rehabilitácia dotknutej osoby na Slovensku je však s ohľadom na jazykovú bariéru dotknutej osoby podľa záverov znalca sťažená. Jazyková bariéra limituje úplné doliečenie dotknutej osoby a aj sám znalec by sa prikláňal k psychiatrickej liečbe v Nemecku. Tento symptóm (nekritickosť) nie je možné odstrániť prostredníctvom liekov. Navyše, rizikovosť a

nepredvídateľnosť u dotknutej osoby už pominuli. Tieto závery znalca však okresný súd pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnil a ani sa s nimi nijako nevysporiadal v odôvodnení vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa nebezpečnosti dotknutej osoby pre spoločnosť. Tieto závery potom okresný súd použil až v časti, kde sa zaoberá tým, že nie je možné uložiť ochranné liečenie ambulantnou formou. Pokiaľ však nie je splnená podmienka nebezpečnosti osoby pre spoločnosť, nie je možné osobe uložiť žiadne ochranné liečenie, a teda ani ambulantnou formou. Z tohto dôvodu nepovažoval obhajca argumentáciu okresného súdu o nemožnosti ambulantnej liečby dotknutej osoby na Slovensku za podstatnú. Podľa obhajcu sa okresný súd mal primárne riadne vysporiadať s tým, či je v čase rozhodovania súdu naplnená podmienka nebezpečnosti dotknutej osoby pre spoločnosť.

4.5. Obhajca v sťažnosti ďalej namietal i tvrdenia okresného súdu, že v rámci jednej vety uvádza, že stav dotknutej osoby je stabilizovaný a v ďalšej časti vety toto tvrdenie popiera tým, že uvádza, že dotknutá osoba len prestáva byť nebezpečná pre seba a svoje okolie, pričom sa neuvádza, z čoho tento názor vychádza. Podotýkal, že z vykonaných dôkazov tento záver nie je možné dôvodiť, nakoľko podľa záverov znalca dotknutá osoba nie je pre spoločnosť nebezpečná. V odôvodnení okresný súd ďalej uvádza, že aktuálny stav dotknutej osoby je stabilizovaný, osoba je zaliečená, akceptuje terapiu, spolupracuje a dodržiava liečebný režim, no táto skutočnosť z nepochopiteľného dôvodu bola okresným súdom hodnotená v neprospech dotknutej osoby, keďže podľa záverov okresného súdu to svedčí o tom, že liečba je vhodná, vyhovujúca a teda je možné v nej pokračovať. Rovnako je v neprospech záujmov dotknutej osoby hodnotené, že si uvedomuje svoju chorobu a chce podstúpiť liečbu, avšak nie na Slovensku, ale v Nemecku. Z tohto opäť okresný súd odvodzuje, že by bolo v rozpore so záujmami pacienta, ochranné liečenie na Slovensku neuložiť.

4.6. Podľa názoru obhajcu okresný súd taktiež na základe predložených informácií dospel k nesprávnym záverom, keď uvádza, že stabilizovaný stav dotknutej osoby je výsledkom vysoko odbornej liečby od 28. marca 2024. Dotknutá osoba podstupuje liečbu na Slovensku od januára 2024 s tým, že i znalec pri svojom výsluchu uviedol, že v čase vyšetrenia (tzn. 13. marca 2024) sa dotknutá osoba nachádzala v čiastočne zaliečenej fáze. Stav dotknutej osoby je teda výsledkom liečby od januára 2024, tzn. liečby v trvaní viac ako 4 mesiace. Z potvrdenia Danuvius Klinik z 10. apríla 2024, ktoré má za účel len doložiť, že dotknutej osobe bola v Nemecku zabezpečená adekvátna liečba, na ktorú môže nastúpiť ihneď po svojom návrate do Nemecka v rámci ambulantnej aj ústavnej liečby, súd nesprávne odvodzuje, že aj samotná klinika predpokladá ústavný spôsob liečby. K tomuto zdôraznil, že klinika dotknutú osobu nevidela, teda nie je možné z jej potvrdenia vyvodzovať žiadne závery o nevyhnutnosti ústavnej formy liečby dotknutej osoby. Rovnako nie je dotknutej osobe jasné, prečo súd neprijal čestné vyhlásenie jej rodičov, v ktorom rodičia vyhlásili, že dohliadnu na liečbu dotknutej osoby a nenechajú situáciu nijako vyeskalovať. Čestné vyhlásenie rodičov nadväzuje na skutočnosti, ktoré uviedol znalec pri svojom výsluchu, keď konštatoval, že pokiaľ by rodina spolupracovala a zabezpečila na adrese trvalého bydliska dotknutej osoby psychoterapeuta alebo psychiatrický stacionár, kde by bola odstránená rečová bariéra a bola mu poskytnutá psychoedukácia, dalo by sa tak vyhnúť ústavnej liečbe na Slovensku. Argumentácia súdu, že sa duševný stav dotknutej osoby v dôsledku jej pobytu v psychiatrickej nemocnici vyvíja žiaducim smerom, bez doplnenia ďalších skutočností nemá žiadnu vypovedajúcu hodnotu. Duševný stav dotknutej osoby sa vyvíja správnym smerom len vďaka aplikovaným liekom proti psychóze. V prípade, že nie je v liečbe prítomná i psychoedukácia, ktorú je potrebné zaradiť po stabilizácii akútnej fázy, nebude pacient ďalej napredovať. Je potrebné si uvedomiť, že samotná liečba liekmi nie je dostatočná.

4.7. V rámci nových dôkazov obhajca predložil aktuálnu správu o zdravotnom stave dotknutej osoby od Psychiatrickej nemocnice Philippa Pinela Pezinok zo 17. mája 2024, v ktorej sa uvádza, že dotknutá osoba je hospitalizovaná na oddelení s voľnejším režimom a možnosťou pohybu po areáli nemocnice, že sa zadaptovala bez ťažkostí, je pokojná, podrobivá, afektívita je stabilizovaná, bez psychotických fenoménov v zmysle bludov a halucinácií, bez porúch správania či bizarností, režim plne dodržiava, že nálada dotknutej osoby je ľahko depresívne podfarbená z dôvodu odlúčenia od rodiny a limitácie participovať v kolektíve spolupacientov a na aktivitách pri jazykovej bariére, že v jej myslení dominujú obavy ohľadom budúcnosti, z rozhodnutia krajského súdu, nutnosti dlhšieho pobytu v psychiatrickom zariadení v Pezinku, pričom v závere lekárskeho nálezu psychiatrická nemocnica uvádza, že vzhľadom na rečovú bariéru a absenciu styku s rodinnými príslušníkmi by pacient jednoznačne profitoval zo psychiatrickej liečby v Nemecku.

4.8. V ďalšom obhajca argumentoval tým, že dotknutá osoba je aktuálne v psychiatrickej nemocnici liečená primárne prostredníctvom liekov, že psychoterapia a psychoedukácia nie je s ohľadom na jazykovú bariéru možná, že jediná terapeutická činnosť, na ktorej sa dotknutá osoba účastní je maľovanie, že iné druhy terapie nie sú z dôvodu jazykovej bariéry možné. Ostatní pacienti súkaždodenne účastní na skupinových a individuálnych terapiách, že aj dotknutá osoba by sa taktiež chcela zúčastniť

na terapeutických aktivitách, nakoľko si uvedomuje potrebu prediskutovať svoje problémy a chorobu s odborníkom, ktorý by jej pomohol spracovať jej myšlienky a obavy, teda je možné sa domnievať, že pokiaľ by bola dotknutá osoba podrobovaná riadnej psychoterapii a psychoedukácii, nebola by jej nálada ľahko depresívna a aj obavy z budúcnosti by bolo možné minimalizovať. Z vyššie uvedených skutočností je podľa obhajcu potrebné vyvodiť záver, že Slovenská republika aktuálne nie je schopná poskytnúť dotknutej osobe potrebnú a adekvátnu liečbu (predovšetkým s ohľadom na jazykovú bariéru), ergo akákoľvek ďalšia liečba dotknutej osoby na Slovensku môže byť v neprospech dotknutej osoby a tým zasahovať aj do jej základných práv.

4.9. V rámci konečného návrhu žiadal, aby Krajský súd v Trnave podľa ustanovenia § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) zrušil napadnuté uznesenie a návrh prokurátora na uloženie ochranného liečenia ústavnou formou ako nedôvodný zamietol. Zároveň žiadal, aby bola dotknutá osoba ihneď prepustená z Psychiatrickej nemocnice Philippa Pinela Pezinok, kde je umiestená na základe predbežného príkazu Okresného súdu Trnava z 28. marca 2024, sp. zn. 12Tp/17/2024.

5. Okresný súd predložil spisový materiál Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne na rozhodnutie o sťažnosti dotknutej osoby dňa 7. júna 2024.

6. Podľa § 192 ods. 1 Tr. por., pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por., nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por., ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) a f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

7. Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal uznesenie, proti ktorému podala dotknutá osoba sťažnosť, ako aj konanie tomuto rozhodnutiu predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia

8. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo, dotknutá osoba mu žiadne pochybenia v sťažnosti nevytykala a krajský súd vlastným prieskumom žiadne chyby konania nezistil. Okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom dodržal všetky ust. Trestného poriadku viažuce sa ako k začiatku a príprave, tak aj k priebehu verejného zasadnutia. Vyhlásené rozhodnutie následne v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk, o čom svedčia doručky založené v spise.

9. V napadnutom uznesení okresný súd podľa § 176 ods. 2 Tr. por. poukázal na dôkazy, ktoré vykonal a rozviedol všetky relevantné skutočnosti a právne úvahy, na podklade ktorých k svojmu záveru dospel. Krajský súd si argumentáciu okresného súdu uvedenú v odôvodnení uznesenia ako vecne správnu osvojuje a bez nutnosti jej opakovania na ňu v podrobnostiach poukazuje. Je treba pripomenúť, že v konaní o sťažnosti, ktoré je dvojinštančné, tvoria rozhodnutia okresného a krajského súdu vzájomnú jednotu, z ktorého dôvodu je nadbytočné vecne správne argumenty opakovať.

10. V ďalšom preto krajský súd časť argumentácie okresného súdu už len doplní a následne sa vyrovná s relevantnými sťažnostnými námietkami, keďže nie je povinný dávať odpovede na úplne všetky námietky, ale len na tie, ktoré sú pre posúdenie veci kľúčové.

11. Podľa § 73 ods. 1 Tr. zák., súd uloží ochranné liečenie v prípadoch uvedených v § 39 ods. 2 písm. c) a § 40 ods. 1 písm. c) alebo ak páchatel činu inak trestného nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný a jeho pobyt na slobode je nebezpečný.

Podľa § 73 ods. 4 Tr. zák., ochranné liečenie neuloží, ak je vzhľadom na osobu páchatela zrejmé, že jeho účel nemožno dosiahnuť.

Podľa § 73 ods. 5 Tr. zák., ochranné liečenie môže súd uložiť aj popri treste alebo pri upustení od potrestania.

Podľa § 74 ods. 1 Tr. zák., ak sa ochranné liečenie ukladá popri nepodmienečnom treste odňatia slobody, jeho výkon sa spravidla začína po nástupe výkonu trestu v ústave na výkon trestu. V ostatných prípadoch sa ochranné liečenie vykonáva spravidla v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti. Ak možno vzhľadom na povahu choroby a liečebné možnosti očakávať, že účel splní aj ambulantné liečenie, môže súd nariadiť aj tento spôsob liečenia, prípadne ústavné liečenie zmeniť na ambulantné liečenie alebo v odôvodnenom prípade aj naopak. Ak dĺžka výkonu trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu nepostačí na splnenie účelu ochranného liečenia, súd môže rozhodnúť o jeho pokračovaní v liečebnom alebo ambulatnom zariadení.

Podľa § 74 ods. 2 Tr. zák., ochranné liečenie potrvá, kým to vyžaduje jeho účel. Trvanie ochranného liečenia uloženého páchatelovi, ktorý užíva návykovú látku a spáchal trestný čin pod jej vplyvom alebo v súvislosti s jej užívaním, môže byť však ukončené, ak sa počas jeho výkonu zistí, že jeho účel nemožno dosiahnuť. O prepustení z ochranného liečenia rozhoduje súd.

12. Úvodom je potrebné pripomenúť, že ochranné liečenie je právnym následkom činu inak trestného a poskytuje ochranu spoločnosti okrem iného pred nebezpečnými duševne chorými osobami ich umiestnením v zdravotníckom zariadení alebo v ich ambulatnej starostlivosti. Účelom ochranného liečenia je opätovne zaradenie týchto osôb do bežného života a terapeutické pôsobenie na páchatel'a činu inak trestného. Konečným účelom je odstránenie nebezpečenstva ďalšieho porušenia alebo ohrozenia záujmov chránených trestným zákonom, teda vyliečenie páchatel'a alebo aspoň zníženie nebezpečenstva ďalšieho porušenia alebo ohrozenia záujmov chránených trestným zákonom v zmysle dosiahnutia takého liečebného efektu, kedy pobyt páchatel'a na slobode nie je pre spoločnosť nebezpečný

13. V súvislosti s uložením ochranného liečenia zákonodarca v ust. § 73 ods. 1 Tr. zák. určuje tri zákonné podmienky, ktorých kumulatívne (súčasné) naplnenie je nevyhnutné, a to: ochranné liečenie je možné uložiť len páchatelovi činu inak trestného (prvá podmienka), páchatel' činu inak trestného nebol v čase spáchania skutku pre nepríčetnosť trestne zodpovedný (druhá podmienka) a pobyt páchatel'a je činu inak trestného na slobode je nebezpečný (tretia podmienka). Pokiaľ nie je splnená čo i len jedna z podmienok na uloženie ochranného liečenia, nie je možné takúto sankciu páchatelovi činu inak trestného uložiť (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. februára 2024, sp. zn. 1Tdo 62/2023).

14. Pokiaľ ide o splnenie prvej a druhej zákonnej podmienky, z uznesenia Okresnej prokuratúry Trnava z 27. marca 2024, č. k. 1 Pv 26/24/2207-51, právoplatného dňa 19. apríla 2024, nepochybne vyplýva, že trestné stíhanie vedené voči A. B. C. pre zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bolo postupom podľa § 215 ods. 1 písm. e) Tr. por. zastavené, lebo v čase činu pre nepríčetnosť nebol trestne zodpovedný. Toto uznesenie je právoplatné.

15. Okresný súd celkom správne pri svojom rozhodovaní nevychádzal len z právoplatného uznesenia prokurátora o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. e) Tr. por., ale podstatné otázky pre rozhodnutie o ochrannom liečení si posúdil sám na podklade riadne vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí.

16. Totižto otázka, či je niekto páchatel' činu inak trestného, je nosnou zákonnou podmienkou na uloženie ochranného liečenia podľa § 73 ods. 1 Tr. por. Tento záver vyplýva aj z ustálenej judikatúry, ktorá zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o uložení ochranného liečenia je súd povinný dokazovať splnenie všetkých zákonných podmienok a to skutočnosť, že ide o páchatel'a činu inak trestného, ktorý nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný ako aj to, či pobyt takéhoto páchatel'a na slobode je nebezpečný. Judikatúra tu vyslovene zdôrazňuje, že v otázke, či ide o páchatel'a činu inak trestného, nie je súd viazaný uznesením o zastavení trestného stíhania v zmysle § 215 ods. 1 písm. e) Tr. por. a dodáva, že súd nemôže byť žiadnym spôsobom viazaný uznesením o zastavení trestného stíhania z dôvodu nepríčetnosti pri rozhodovaní o návrhu na uloženie ochranného liečenia napr. aj preto, nakoľko čin, ktorý bol trestný v čase rozhodovania o zastavení trestného stíhania už nemusí byť trestný v čase rozhodovania o ochrannom liečení. Súd, ktorý rozhoduje o uložení ochranného liečenia, nie je teda viazaný uznesením prokurátora o zastavení trestného stíhania ani v otázke skutkových zistení a ani v otázke právneho posúdenia skutku (viď napr. Rt 24/1992, nález Ústavného súdu SR z 10. mája 2006, sp. zn. III. ÚS 241/05, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/33/2021 zo 6.5.2021, sp. zn. 6Tos/85/2021 z 23.9.2021, sp. zn. 5Tos/27/2021 z 15.4.2021, príp. uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2018, sp. zn. 4Tos/109/2018).

17. K podmienke spáchania činu inak trestného krajský súd uvádza, že okresný súd správne skonštatoval, že na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že skutok sa stal a spáchala ho dotknutá osoba. Tieto skutkové závery sa opierajú o oboznámené výpovede svedkov poškodených E. F., C. D., F. G., H. I. J., K. C., L. G. a svedkov D. M., N. F., K. C., E. O. a N. H., ktorí popísali konanie dotknutej osoby, ktorý ako vodič osobného motorového vozidla idúceho do diaľnici D1 v smere z Piešťan do Trnavy

zmenil smer jazdy, vo vysokej rýchlosti cielene narazil do výdajných stojanov čerpacej stanice Shell, pričom týmto nárazom boli poškodené vchodové dvere do interiéru budovy čerpacej stanice, samotný interiér tejto stanice, predajný tovar, ako i v tom čase parkujúce vozidlá, čím spôsobil škodu, a zároveň ohrozil život a zdravie zamestnancov čerpacej stanice (minimálne štyroch) a zákazníkov (minimálne štyroch). O pravdivosti týchto výpovedí svedčí aj kamerový záznam z čerpacej stanice Shell Červeník, fotodokumentácie z čerpacej stanice a z dopravnej nehody, záznam z dopravnej nehody, lekárske správy a ďalšie oboznámené listinné dôkazy. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jednotlivé dôkazy po obsahovej stránke bližšie rozviedol a správne ich aj vyhodnotil. V podrobnostiach potom krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré si ako vecne správne v celom rozsahu osvojuje. Dôležité je tiež zdôrazniť, že dotknutá osoba spáchanie tohto činu nijako nerozporovala ani pred okresným súdom, ani v sťažnostnom konaní.

18. Rovnako bolo v konaní preukázané, že dotknutá osoba nebola v čase činu príčetná vzhľadom k svojmu duševnému stavu (psychotické ochorenie – akútna fáza), kedy nemohla rozpoznať protiprávnosť svojho konania a nemohla svoje konanie ani ovládať, čo vyplynulo zo znaleckého posudku MUDr. Ivana Karbulu, ktorý bol vypracovaný v tejto trestnej veci, ako aj z výsluchu samotného znalca na verejnom zasadnutí. Ani tento skutkový záver dotknutá osoba v konaní nerozporovala.

19. Konanie dotknutej osoby opísané vyššie v texte potom okresný súd správne podradil pod príslušné ust. hmotného práva konštatujúc, že vykazuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák., keďže dotknutá osoba všeobecne nebezpečným konaním (nekontrolovateľným vedením motorového vozidla) v dôsledku vzniku dopravnej nehody (náraz motorového vozidla do stojanov čerpacej stanice) smerovala k vzniku nebezpečenstva smrti, resp. ťažkej ujmy na zdraví (zamestnancov ako i zákazníkov) a taktiež k spôsobeniu škody veľkého rozsahu na cudzom majetku (zničenie čerpacej stanice a tam zaparkovaných áut), pričom toto nebezpečenstvo vzniklo v príčinnej súvislosti s konaním dotknutej osoby, čím je daný aj tzv. kauzálny nexus. Správne tiež okresný súd konštatoval, že nepríčetnosť dotknutej osoby v čase spáchania skutku vylučuje trestnosť činu, ktorý by inak naplňoval znaky zmieňovaného zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Pre absenciu zákonných predpokladov na strane subjektu – absenciu príčetnosti páchatel'a, sa tento čin stáva tzv. činom inak trestným.

20. Prvé dve zákonné podmienky pre uloženie ochranného liečenia tak v tomto prípade aj podľa názoru krajského splnené boli. Spornou z pohľadu dotknutej osoby je splnenie tretej zákonnej podmienky a síce, že pobyt dotknutej osoby na slobode je nebezpečný.

21. Krajský súd pripomína, že podmienka nebezpečnosti pobytu páchatel'a činu inak trestného na slobode je splnená vtedy, ak je vysoko pravdepodobné, že nepríčetná osoba, ktorá spáchala čin inak trestný, bude znovu útočiť na záujmy chráneného trestným zákonom, a to pod vplyvom duševnej poruchy. To je treba posúdiť na základe zistení o povahe a správaní nepríčetnej osoby a na základe posudku znalca z odboru psychiatrie o tom, či je duševná porucha takého rázu, že pobyt nepríčetnej osoby na slobode je i do budúcnosti v uvedenom zmysle nebezpečný (R 11/1974). Toto nie je možné vyvodzovať iba z konania, ktoré vykazuje znaky činu inak trestného (R 50/1968).

22. Na posúdenie splnenia tretej zákonnej podmienky je preto potrebné zisťovať závažnosť duševnej poruchy páchatel'a vrátane jeho recidívnych prejavov, ktoré môžu prispieť k vytvoreniu stavu nebezpečenstva pre spoločnosť pri jeho ponechaní na slobode. Pobyt takejto osoby na slobode musí byť nebezpečný pre záujmy chránené trestným zákonom teda aj pre budúcnosť. Táto podmienka je splnená, ak je vysoko pravdepodobné, že nepríčetná osoba, ktorá spáchala čin inak trestný, by mohla pod vplyvom duševnej poruchy opätovne spáchať útok na záujmy chránené trestným zákonom, pričom táto podmienka musí byť splnená i v dobe rozhodovania o ochrannom liečení.

23. V kontexte vyššie citovaného krajský súd konštatuje, že z riadne vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí pred okresným súdom, konkrétne z výpovede znalca z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Ivana Karbulu vyplynulo, že u dotknutej osoby v čase znaleckého skúmania boli prítomné známky psychotického ochorenia prejavujúceho sa odklonom od reality a vymiznutím ovládacích a rozpoznávacích schopností, teda konanie dotknutej osoby bolo v tom čase nepredikovateľné a chorobne motivované, a teda vysoko rizikové. V akútnej fáze ochorenia si takíto pacienti vždy vyžadujú psychiatrickú ústavnú liečbu, a to aj proti ich vôli, kedy je nutná nedobrovoľná hospitalizácia. Pacient, ktorý je po zaliečení antipsychotickou liečbou v štádiu remisie, nie je nebezpečný pre svoje okolie. Znalec zároveň uviedol, že jazyková bariéra dotknutej osoby môže byť prekážkou v psychosociálnej rehabilitácii, vzhľadom na čo je predpoklad, že po zaliečení akútneho štádia ochorenia by mohla byť psychiatrická ústavná liečba skrátená, pokiaľ bude rodina spolupracujúca a s dotknutou osobou bude pravidelne navštevovať ambulatného psychiatra. Psychiatrická liečba sa po zaliečení mení na liečbu ambulantnú, nakoľko je všeobecná vedomosť, že pacienti sú k psychotickým

ochoreniam nekritickí a po prepustení z ústavnej liečby, často psychofarmakoterapiou svojvoľne vysadia. Po odoznení akútnej fázy je ambulantná liečba dostatočná, samozrejme záleží od spolupráce pacienta a jeho rodiny. Záverom znalec uviedol, že u dotknutej osoby vzhľadom na to, že jeho stav je aktuálne stabilizovaný a dotknutá osoba by mohla pokračovať v psychiatrickej liečbe v Nemecku za podpory rodiny, sa priklonil k záveru, že toho času by postačilo ochranné liečenie ambulantnou formou, pretože nie sú splnené dôvody k nutnej ústavnej liečbe.

24. Dotknutá osoba opiera svoje sťažnostné námietky o tú časť záverov znalca, kde uvádza, že nakoľko je aktuálne zaliečená a v remisii, kedy už nie je nebezpečná pre svoje okolie, tak v tomto čase (rozhodovania súdu) už nie je splnená podľa nej tretia zákonná podmienka – nebezpečnosť jej pobytu na slobode.

25. Záver znalca MUDr. Karbulu je jasný v tom smere, že dotknutá osoba nie je nebezpečná pre spoločnosť iba vtedy a len vtedy, ak sa podrobuje liečbe. Z dokazovania nevyplývalo, že by sa dotknutá osoba, dosiaľ niekde na svojej ochorenie liečila, dokonca sa vyjadrila na verejnom zasadnutí v tom smere, že ani „nevie, že je chorá, ale rada si nechá pomôcť.“ Nielen z tohto jej vyjadrenia, ale aj z obsahu prednesov v konaní pred okresným súdom, resp. aj sťažnostných námietok, no predovšetkým z výpovede znalca MUDr. Karbulu vyplýva, že dotknutej osobe chýba kritičnosť a reálny náhľad na chorobu, čo je mimochodom typickým znakom tohto ochorenia. Pritom dotknutá osoba má aktuálne už 28 rokov a týmto duševným ochorením trpí celé roky. Ak dotknutej osobe chýba kritičnosť a reálny náhľad na chorobu, tak hrozí, že psychofarmaká bez dozoru lekárov vysadí, v dôsledku čoho sa jej stav môže prudko zhoršiť, prejsť opäť do akútnej fázy a vyvrcholíť ďalším činom inak trestným. Samotný znalec uviedol, že takýto pacienti sú k psychotickým ochoreniam nekritickí a po prepustení z ústavnej liečby často psychofarmakoterapiou svojvoľne vysadia. Preto len samotná skutočnosť, že aktuálne je v zdravotníckom zariadení pod dozorom lekárov, kde lieky berie a jej stav je stabilizovaný, nič nemení na závere, že pobyt dotknutej osoby na slobode je pre spoločnosť stále potenciálne nebezpečný. Inak vyjadrené, to že je dotknutá osoba v čase rozhodovania súdu v remisii ešte neznamená, že nie je pre spoločnosť nebezpečná.

26. Je potrebné ďalej zdôrazniť, že nebezpečnosť pobytu dotknutej osoby na slobode sa na základe všetkých dostupných údajov v tomto konaní zo strany súdov dá len prognózovať. Nevyžaduje sa istota, ale postačí, ak páchanie činov inak trestných pod vplyvom duševnej choroby zo strany dotknutej osoby do budúcnosti je vysoko pravdepodobné. V tomto smere je nutné zohľadňovať okrem už vyššie spomenutých okolností aj charakter a závažnosť činu inak trestného, ktorý v stave nepríčetnosti dotknutá osoba spáchala a ktorého opakovanie v akútnej fáze ochorenia znova hrozí. V tomto prípade sa dotknutá osoba dopustila konania, ktoré smerovalo hneď na niekoľko záujmov chránených trestným zákonom, predovšetkým na ľudský život, tiež na ľudské zdravie a v neposlednom rade aj na majetok. Toto konanie vykazovalo veľmi vysoký stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, pričom len zázrakom nenastali z konania dotknutej osoby nezvratné následky na živote a zdraví ľudí, nastala len škoda na majetku. Tento aspekt v rámci konania o uložení ochranného opatrenia, na vzdory opačného názoru dotknutej osoby, nemožno v žiadnom smere opomíňať, lebo prvoradým zmyslom ochranného opatrenia je chrániť spoločnosť.

27. S poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil krajský súd sťažnostné námietky dotknutej osoby ohľadom nesplnenia tretej zákonnej podmienky (nebezpečnosti pre spoločnosť) ako nedôvodné. V podrobnostiach potom krajský súd poukazuje na vecne správnu časť argumentácie okresného súdu, ktorý vo vzťahu k nebezpečnosti pobytu dotknutej osoby na slobode argumentoval v podstate zhodne.

28. Dotknutá osoba ďalšiu časť svojich námietok zamerala voči forme liečenia tvrdiac, že ak jej predsa len ochranné liečenie treba uložiť, tak jej postačí liečenie ambulantnou formou. Ani v tejto časti nevzhladol krajský súd jej námietky ako dôvodné.

29. Okresný súd celkom správne uzavrel, že v záujme ochrany spoločnosti pred činmi inak trestnými, jednak vzhľadom na okolnosti prípadu, ale aj vzhľadom na povahu choroby dotknutej osoby a jej liečebné možnosti v podmienkach Slovenskej republiky, je potrebné nateraz dotknutej osobe uložiť liečenie ústavnou formou. Ako už bolo vyššie uvedené, zo znaleckého skúmania vyplývalo, že dotknutá osoba trpí schizoféniou, že toto ochorenie sa prejavuje poruchami myslenia (bludmi) a vnímania (halucinácie) s priamym dopadom na konanie, ktoré bolo v čase skutku paticky motivované, nepredikovateľné, dezorganizované a nelogické. Toto ochorenie nie je možné vyliečiť, ale iba eliminovať jeho prejavy v podobe pokojového stavu a oddialením atakov. Liečba tejto duševnej choroby je náročná, keďže pacienti trpiaci touto diagnózou majú tendenciu pri liečbe nespolupracovať, lieky zvyknú vysadiť. Liečba teda vo väčšom rozsahu závisí od spolupráce dotknutej osoby a jej rodiny. Pri posudzovaní nebezpečnosti konania dotknutej osoby v prípade neuloženia ochranného liečenia ústavnou formou správne okresný súd poukázal na to, že nie je možné opomenúť práve správne nastavenie liečebného režimu, ktorý je potrebné dôsledne dodržiavať, aby nedošlo k návratu dotknutej osoby do akútneho stavu

diagnostikovanej schizofrénie, čo je aktuálne možné len v podmienkach ústavnej liečby. A práve tieto dôvody (povaha duševnej choroby, zhodnotenie možnosti liečby a závažnosť konania) viedli i krajský súd k tomu záveru, že nie sú splnené podmienky na ukladanie ochranného liečenia ambulantnou formou. V podrobnostiach potom krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré si ako vecne správne osvojuje.

30. Pokiaľ ide o sťažnostné námietky dotknutej osoby, tak je pravdou, že závery znalca MUDr. Karbulu vyzneli pri výsluchu na verejnom zasadnutí v prospech ambulantnej formy ochranného liečenia. Je ale potrebné zdôrazniť, že závery znalca majú odporúčací charakter a vo výsledku je to výhradne súd, ktorý po zvážení všetkých relevantných skutočností, nielen vyjadrenia znalca, rozhodne o forme ochranného liečenia. Znalec pritom svoje odporúčania, že postačí aj ambulantná forma, staval nie iba na aktuálne stabilizovanom stave dotknutej osoby (jej remisii), ale tiež na predpokladoch, že dotknutá osoba bude pokračovať v ústavnej psychiatrickej liečbe v Nemecku, kde je to už údajne dohodnuté s klinikou a že by aj rodina údajne dozerala na dodržiavanie liečebného režimu. Tieto dva faktory, ktorými znalec tiež podmieňoval svoje závery a na ktoré poukazuje aj dotknutá osoba v sťažnosti, sú ale z pohľadu krajského súdu v tejto fáze konania stále pochybné.

31. Pokiaľ ide o možnosť umiestniť dotknutú osobu na klinike akútnej psychiatrie v Nemecku, táto síce v konaní príslušnou listinou preukázaná bola, išlo by však o liečebný pobyt realizovaný už len na dobrovoľnej báze, kde by liečba závisela len a výhradne od ochoty dotknutej osoby sa jej podrobiť, teda už by nešlo o výkon ochranného liečenia na podklade vykonateľného súdneho rozhodnutia vynúťiteľného štátnou mocou. Ide o dve diametrálne odlišné situácie, ktoré nemožno v žiadnom prípade zamieňať. Navyše aj samotná klinika akútnej psychiatrie v Nemecku potvrdzuje prvotnú potrebu hospitalizácie dotknutej osoby a až následnú ambulantnú liečbu vychádzajúc zo stanovenej diagnózy.

32. Bez právnej relevancie vo vzťahu k súdom zvolenej forme liečenia sú aj námietky ohľadne jazykovej bariéry dotknutej osoby počas jej pobytu v psychiatrickej nemocnici v Pezinku, ktorú potvrdilo aj predmetné zariadenie. Ani táto nie je bez ďalšieho dôvodom na miernejšiu formu ochranného liečenia. Skôr naopak, keďže jazyková bariéra aktuálne bráni edukácii dotknutej osoby v získavaní nadhľadu na jej ochorenie, ktorá edukácia je nevyhnutnou súčasťou úspešnej liečby. Tiež je dôvodné sa domnievať, že by v podmienkach Slovenskej republiky rovnaký problém mohol nastať aj pri výkone ochranného liečenia v jeho ambulantnej forme. Ani dotknutá osoba dosiaľ netvrdila, že by na Slovensku medzičasom našla vhodného psychiatra (bez jazykovej bariéry) na výkon ambulantnej formy liečenia, tvrdí len, že si zabezpečila výkon liečenia v Nemecku. Súdom jazykové schopnosti ambulantných psychiatrov známe nie sú, takáto evidencia sa na Slovensku nevedie. Tiež dotknutá osoba nepreukázala ani to, že vôbec disponuje dostatkom finančnej hotovosti, ktorý by jej umožňoval v pravidelných intervaloch dochádzať na Slovensko na ambulantné sedenia u súdom určeného psychiatra, keď inak na Slovensku nemá absolútne žiadne väzby a v prípade prepustenia na slobodu hodlá naše územie ihneď opustiť, čím sa dostane mimo jurisdikcie SR. Zo správy psychiatrickej nemocnice navyše vyplynulo, že rodičia dotknutej osoby deklarovali nedostatok finančných prostriedkov na to, aby mohli za dotknutou osobou na návštevy do Pezinka cestovať z Nemecka pravidelne.

33. Pokiaľ dotknutá osoba namietala, že nie je občanom Bulharskej republiky, ale Nemeckej spolkovej republiky, tak je pravdou, že v sťažnostnom konaní predložila listiny, z ktorých vyplynulo, že je občanom tejto krajiny. Uvedené zistenie ale nemá žiaden dopad na správnosť výroku napadnutého uznesenia. V oboch variantoch totiž ide o občana členského štátu Európskej únie, síce s právom voľného pohybu po celej Európskej únii, avšak vo výsledku stále o cudzinca bez akýchkoľvek väzieb na Slovenskú republiku.

34. A pokiaľ ide o čestné vyhlásenie rodičov dotknutej osoby, že budú pri liečbe nápomocní a nenechajú situáciu už vyeskalovať, tomuto tvrdeniu ani krajský súd neuveril. Dotknutá osoba vo veku 28 rokov trpí ochorením dlhodobo, jej rodičia už mali možnosť podniknúť potrebné kroky v tom smere, aby sa dotknutá osoba liečila a tiež dohliadať na jej liečbu, no dosiaľ tak nečinili, keď opak z dokazovania nevyplýval. Niet dôvodu sa preto domnievať, že by sa ich postoj mal nateraz zmeniť. Ich tvrdenia preto aj krajský súd vníma skôr ako účelové, produkované v snahe pomôcť dotknutej osobe zmierniť výkon uloženej trestnej sankcie spojenej s obmedzením osobnej slobody v podmienkach Slovenskej republiky.

35. Záverom krajský súd podotýka, že aj keď ochranné liečenie trvá dovtedy, kým si to vyžaduje jeho účel, tak ústavná forma tohto liečenia nie je nemenná. Súd ju môže zmeniť, ak sa v priebehu liečby ukáže, že účel splní už aj ambulantné liečenie a že na jeho výkon sú splnené na Slovensku aj reálne podmienky. V danej veci však s prihliadnutím na všetky rozhodné skutočnosti správne okresný súd ustálil u dotknutej osoby potrebu ústavnej ochrannej psychiatrickej liečby, ktorú krajský súd vidí aj v tomto čase, keď okolnosti opísané vyššie v texte v bodoch 28. až 34. tohto odôvodnenia vo svojom súhrne výrazne limitujú možnosti úspešne liečiť dotknutú osobu na Slovensku v ambulantných podmienkach v situácii, kedy jej liečba psychofarmakami je naďalej podľa znalca nevyhnutná preto, aby sa predišlo rozvoju akútnej fázy

ochorenia, v ktorej by dotknutá osoba opäť mohla konať nepredvídateľne, dezorganizovane, nelogicky a vo výsledku pre spoločnosť opäť vysoko nebezpečne.

Záver

36. Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie, či zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť dotknutej osoby postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

37. Na úplný záver krajský súd uvádza, že cieľom uloženého ochranného ústavného liečenia nie je potrestať dotknutú osobu, ale úspešne zahájiť proces liečby jej závažného ochorenia pod dozorom lekárov, čo je jednoznačne na prospech jej zdravia. Tým bola zároveň dosiahnutá aj ochrana spoločnosti. Pokiaľ dotknutá osoba verbalizuje záujem vykonávať uložené ochranné liečenie ústavnou formou v Nemecku, ktorého je štátnym občanom a kde má aj obvyklý pobyt, môže iniciovať proces uznania a výkonu tejto trestnej sankcie spojenej s obmedzením osobnej slobody postupom podľa zákona NR SR č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov.

38. Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 2 : 1 (§ 163 ods. 4, § 180 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.